

За едно те моли моятъ мъжъ. За прѣсенъ хлѣбъ.

„Добре, — отвърналъ дѣдо Господь — слѣзъ на земята. Ще го имате — и прѣсенъ, и хубавъ хлѣбъ.

Когато слѣзла долу, тя видѣла дѣдото да чупи едри залъци отъ бѣла прѣсна погача и да дѣвче лакомо.

Не се минало много време, дѣдото пакъ рекълъ на бабата:

„Знаешъ ли, бабо, да бѣхъ на твое мѣсто, щѣхъ да се покача при дѣдо Господа и да му поискамъ поне малко месо. Хубаво е въ недѣля и въ празникъ да си похапне човѣкъ и малко месце съ тоя хубавъ бѣлъ хлѣбъ. Ти какво ще кажешъ, а?

Бабата нищо не казала. Тя пакъ се закатерила.

„Дѣдо Господи, моятъ мъжъ като ме запекалъ, че вече не зная, какво да правя. Току ми дума: „Иди, иди при дѣда Господа. Такова жито си му подарила, защо и той да ни даде малко месце?

„Добре! — казалъ дѣдо Господь. И тъй станало. Когато слѣзла бабата, дѣдото вече разкъсвалъ едно печено прасенце. То още дигало пара. Зарадвала се бабата, седнала и се нахранила добре.

Минало що минало, дѣдото пакъ на бабата:

„Бабо, да бѣше отишла пакъ да видишъ, колко голѣми сж станали класоветѣ и колко сж наедрѣли зърната. Пъкъ и, като видишъ дѣдо Господа, да му поискашъ — тъй нѣкакси — ние да станемъ богати, а пъкъ съседитѣ ни... Нали се сѣщашъ. Та да имъ отвърнемъ на милостинята съ милостиня. Да видятъ и тѣ, какъ се гризе коравъ хлѣбъ.

„Това не смѣя да направя, дѣдо. Съ какви очи ще искамъ злото на хората, които сж ни правили само добро?

„Е, щомъ не искашъ, ще отсѣка стрѣковетѣ.

Нѣмало, какво да се прави. Бабата се покачила пакъ. Гледа, — дѣдо Господь сърдитъ.

„Какво има, бабо“, — студено я пита той.

„Не зная и азъ, какво да ти кажа, дѣдо Господи. Моятъ старецъ е станалъ единъ такъвъ, че сега иска, съседитѣ ни да сж бедни, та ние да имъ даваме милостиня. Да разберѣли и тѣ, какъ се гризѣли комачки.

„А ти какво искашъ?“

„Че знамъ ли я? Гледамъ класоветѣ — отъ метли по-голѣми, пъкъ зърната като круши наедрѣли“.

Дѣдо Господь си извърналъ лицето и посочилъ съ прѣстъ къмъ земята. Бабата заслизала по стрѣка. Но, колкото по-надолу слизала, толкова стрѣковетѣ ставали по-малки. Когато стѣпила на земята, тѣ станали отъ сламки по-тънки, а отъ класоветѣ се обронули сжщитѣ зърна, които била посѣла.

Дѣдото седѣлъ предъ прага на порутената си кѣщурка и глождѣлъ коматче хлѣбъ.

„Е, дѣдо, каква стана тя? Господь ли е виновенъ?

Дѣдото я погледналъ съ мжтенъ погледъ и пакъ заглосгалъ сухото коматче.

Снѣжко Бѣлодрешко.